

give saadan Tilladelse uden Lovgivningsmagtens Samtykke; for imidlertid at forebygge enhver Mulighed ogsaa for fremtidig Tvivl i saa Henseende, er det rettest at vedtage en udtrykkelig Udtalelse derom.

Ad 4. Paa Grund af Forholdenes Udvikling maa det anses for naturligt, at Afgangen til inden for Kjøbenhavns Havns Omraade at kunne blive Gjer af offentligt Vandareal eller at kunne omdanne saadant Vandareal til Land som almindelig Regel bør være forbeholdt det offentlige. Særlig maa Havnevesenet have for Øje, at det væsentlig er henvist til gennem Indtægter ved Vandindvinding at staffe sig de fornødne Midler til Havnens fortsatte tidssvarende Udvikling. Det er en Selvfølge, at der med Lovgivningsmagtens Samtykke bør kunne gøres Undtagelse fra den nævnte, almindelige Regel, naar Omstændighederne tale derfor.

Det bemærkes, at ogsaa for dette Punkts Bedkommende har Indenrigsministeren i Udvalget erklæret, at han, selv uden Lovbestemmelse desangaaende, ikke vilde indrømme nogen Tilladelse som den omhandlede uden Lovgivningsmagtens Samtykke; for Fremtidens Skyld er dog ogsaa her et udtrykkeligt Lovbud paa sin Plads.

Ad 5. Som Følge af disse Ændringsforslag maa Lovens Titel ændres som foreslaaet under Nr. 5.

Et Mindretal (Dinesen, H. Holm, N. S. Larsen og Neergaard) finder ingen Anledning til at ombytte den Ret, som Frihavnsloven hjemler Rigsdagen ved Bestemmelsen om, at Frihavnselskabets Anlægsudgifter skulle forelægges den til Godkendelse, med en Ordning som den af Flertallet foreslaaede. Under Hensyn til, at Havneraadet maa betragtes som den naturlige Værg for Interesserne i Havnens forskellige Dele, finder Mindretallet det rigtigt, at Anvendelsen af det i Loven omhandlede Laan regnes blandt de Spørgsmaal, hvorom Havneraadets Erklæring efter § 3 i Loven om Bestyrelsen af Kjøbenhavns Havnevesen skal indhentes. Men saa længe denne Lov ikke er forandret, finder man det ikke rigtigt paa enkelte Punkter at tillægge Havneraadet et saadant Veto,

som Flertallet foreslaar, da en saadan Myndighed ikke stemmer med den Stilling, som Havneraadet ellers har efter Loven, og da man derved vil forandre den nuværende Ordning, hvorefter Indenrigsministeren alene er ansvarlig over for Rigsdagen med Hensyn til sin Styrelse af Kjøbenhavns Havn.

Herefter stilles følgende

Ændringsforslag:

Af Udvalget:

Til § 1.

1) 5te Linie: „1^{1/4}“ ændres til „1“ og „3^{3/4}“ til „4“.

Af Udvalget (undtagen Dinesen, H. Holm, N. S. Larsen og Neergaard):

2) Ny § 2.

„Forslag om Anvendelsen af det i § 1 omhandlede Beløb bliver af Indenrigsministeren at forelægge Kjøbenhavns Havneraad til Betænkning. Udtaler Havneraadet sig imod en foreslaaet Foranstaltning, kan denne ikke iværksættes uden Rigsdagens Samtykke.

En specificeret Opgørelse over Beløbets Anvendelse meddeles Rigsdagen. Derimod bortfalder det ved Frihavnsloven af 31te Marts 1891 § 3 givne Paabud om Opgørelsens Forelæggelse for Rigsdagen til Godkendelse.“

Lovforslagets § 2 bliver § 3.

Til ny § 2.

Underændringsforslag.

Af et Mindretal (Dinesen, H. Holm, N. S. Larsen og Neergaard):

3) 3 Linie 4 udgaa Ordene: „Udtaler Havneraadet . . . . . Rigsdagen til Godkendelse“.

Af Udvalget:

4) Ny § 4.

„Indenrigsministeren kan ikke uden Lovgivningsmagtens Samtykke tillade, at Kjø-